

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt V. Antiquam esse hæreticorum & schismaticorum querimoniam de legum seueritate, cum aliquot eorum argumentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

gusti iussu Eutyches exularet pro impietatis suæ meritis, & tamen in ipsis damnationis suæ locis multa aduersus Catholicam integritatem blasphemiarum desperatiùs venena profunderet; scripsit idem Pontifex Imperatori, plenum esse rationis, vt eum ad longinquiora iuberet ac secretiora transferri. Denique nisi hoc Regum esset officium, cùm sceleratos alios, tum maximè impios, quorum in religione crimen est grauiissimum, è medio dissipare, eaque ratione efficere, quod alij precibus atque obsecrationibus à Domino impetrare contendunt, vt tranquillam & quietam vitam agamus in omni pietate & castitate: non diceret in Prouerbij Salomon: Dissipat impios Rex sapiens, & incuruat super eos fornicem; triumphum videlicet de ijs feliciter reportans. Et scriptum quidem est ab illo ipso Salomone, regium thronum clementia roborati. Sed scriptum etiam illud est ab eodem: Abominabiles Regi, qui agunt impiè, quoniam iustitia firmatur solium. An igitur nos ad vetus saxum impingimus, qui hoc fieri ex Dei verbo licere, & cùm res postulat, debere putamus, quod & pientissimi sæpè fecerunt Reges, & vt facerèt, sanctissimi Pontifices rogauerunt, si fecissent, Episcopi doctissimi probauerunt?

1. Tim. 2.

Prou. 20.

Prou. 16.

CAPVT V.

Antiquam esse hæreticorum & schismaticorum querimoniam de legum seueritate, cum aliquot eorum argumentis

AN non ipsi potiùs ad veterum hæreticorum vtus (vt antea quoque diximus) saxum impingunt? Illi enim, cùm premi se ab seculari potestate sentirent, omnis generis argumenta cõquirere soliti erant, quibus id nefas esse demonstrarent. Exstant apud diuum Augustinum Donatistarum argumenta cõplura, &

*Lib. 2. contra
litteras Peti-
liani, cap. 84.*

& in his illud Petuliani, quo hunc etiam cernimus
 vsum esse. Dicit Christus Dñs, inquit; Nemo venit ad
 me, nisi quem Pater attraxerit: & cur vos non liberum
 arbitrium vnicuique sequi permittitis? Hic, opinor,
 qui is animaduertit facillimè, quod ille dicit ex Eu-
 angelio, neminem ad Christum venire, nisi quem Pa-
 ter attraxerit; hoc esse omnino quod iste dicit, Fidem
 ac religionem donum esse Dei. Donando enim fidem
 atque pietatem, attrahit ad Filium Pater. Sed si eius
 attractus, quo gratia commendata est, nullam adhi-
 beri compulsionem propter liberum arbitrium, pate-
 retur; non eius iussu in Euangelio legeremus quosdã
 intrare compulsos: neque ad huius, qua de agimus,
 rei significationem scriptum reperiremus, quemad-
 modum ancillã suam Agar Sara percusserit: quæ cum
 propterea profugisset, iussa est ab Angelo reuerti ad
 dominam suam. vt nimirum intelligeremus, hæreti-
 cos & schismaticos (quorum in Agar ancilla, quædam
 adumbratio præcesserat) contra Ecclesiam dominam
 ac matrem suam superbè sese erigentes, propterea ab
 eadem verberari & affligi, vt iam correcti, salubriter
 edomita superbia, reuertantur. Proferebat & Iulianus
 hoc miserrimum, vt Augustinus ait, argumētum, quo
 vniuersi, inquit, vtuntur hæretici, quos à pernicio-
 sa licentia leges Imperatorum Catholicorum premunt:
 illam partem laborare rationis inopia, quæ in differē-
 do, cum terrorem surrogat, nullum à prudētibus im-
 petrat; sed cæcum à meticulosis extorquet assensum.
 Imò verò, sicuti dictum est, aperit multis oculos affli-
 ctio, dumque eos in propriæ salutis negotium esse co-
 git intentos, quod discuti & quæri seriò compellit, etiã
 inueniri, Deo illustrãte, facit, constanterque & magna
 deinceps cum ratione teneri. Ideoque de Pelagianis
 quibusdam verba faciens Augustinus, quorum qui-
 dem seueritatis metus linguam represserat, sed non-
 dum

*Genes. 16.
 Vide August.
 epist. 48.*

*Lib. 1. contra
 Iulian. cap. 1.*

Epist. 104.

dum tamē animos sanauerat. Quantum existimo, inquit, doceri facilius possunt, dum in eis timor seueritatis doctorem adiuuat veritatis; vt opitulante Deo, gratia eius intellecta atque dilecta, etiam loquendo expugnent, quod iam loqui non audent. Eam ob rem

Epist. 129.

Olympium Comitem litteris adhortatur suis, vt leges Cæsaris aduersus Gentiles & Donatistas euulgaret, in quibus & hoc scriptum reliquit, quorundam se neque paucorum fide firma & stabili gratulari, qui ex occasione legum ipsarum ad Christianā religionem, vel Catholicam pacem conuersi essent. Denique & ante Augustinum Optatus Mileuitanus auctor est, quantopere aduersus Catholicam pacem Donatistarū oblatrarit inuidia, quod à Macario præfecto Marcus & Donatus, schismatici homines, interfecti dicerentur. Quasi, inquit ille, in vindictā Dei nullus mereatur occidi. Et illi quidem, quod isti quoque faciunt, cum nonnullis argumentis vrgerentur, tempora se parabant, vt alia fuisse dicerent ante Euangelium, alia post Euangelium; illa seueritatis atque iustitiæ fuisse, hæc benignitatis & clementiæ: scilicet, quia iussus est Petrus gladium suum in vaginam recondere, quo serui Sacerdotis auriculam amputarat. Sed Christus (vt rectè est ab Optato responsum) pati venerat, non defendi; & sic cogitatum suum Petrus implet in passione Christi, videretur in seruum vindicari, non populus liberari. Ex his omnibus satis perspicitur, non nos tanquam ad saxum hoc verus impingere, sed hæreticos solere, eosque omnes, qui dum licere sibi quod liber, volunt, disciplinæ seueritatem qua coërceantur, ferre non possunt. Quorum, si quis eos attigerit, verus est asylum, ceu antiqua iactatio, vt beatos vel ob hoc se esse prædicent, quia scriptum sit: Beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiam. Nec attendant quod dictum est, Propter iustitiam, nisi quia suæ hæ-

Lib. 3. aduersus Parmenianum.

res qua iustitiæ fundamenta subuertunt, quæque per blandiloquentiam & assentationem corda seducunt innocentum, iustitiæ & pietatis nomen imponunt. Nos ergo persecutores corporum vocant, se verò grauiores multò persecutores animarum, & trucidatores esse non agnoscunt.

CAPVT VI.

*Sauire ipsos sectarios maximè solere cùm
preualuerint.*

ET ijdem tamen sunt, quos vbi seculari potentia valere contigerit, acerrimos etiam corporum bonorumque omnium persecutores, & oppressores violentissimos patimur. Quid enim non eorum passim, vbi superiores euaserunt, Ecclesiasticarum opum inexplibilis auaritia rapuit? Quæ non sacra, violenta inuasit impietas, atque scædauit? Quæ non humanitatis iura violauit, fera nimis & inaudita crudelitas? Nulla denique fuit Circumcellionũ vis atque scæuitia, quam non isti quibusdam in locis propemodũ persequendo superauerint, aut certè æquauerint. Memorabile nobis theatrum crudelitatis ante pauculos annos vicina exhibuit Gallia: vbi aut terræ viuos infodere Catholicos, aut eorum paruulas adhuc proles discerperunt, aut euiscerarunt Sacerdotes, aut abstractam capitis pellem refixere clauis, aut (quod nequit sine ingenti animi horrore cogitari) resecta impudenti crudelitate genitalia, deuorari à miseris coegerunt. Nam reliqua erant vulgaria, strangulationes, confossiones, submersiones, carceres, contumeliæ, & verbera. Apertè vt in istiusmodi hominibus (si homines tamen sunt, & non feræ crudelissimæ) locustas illas agnoscere liceat, de quibus scriptum sic est in Apocalypsi: Et similitudines locustarum similes equis paratis in prælium, &

Apoc. 9.

ee

super